

พระธรรมดาเนียล - หมายเลขเจ็ดสิบสี่

การเปิดเผยปริศนาแห่งคำพยากรณ์: สิ่งน่าสะอิดสะเอียนของเอเสเคียล
คริสตจักรในวาระสุดท้าย และเครื่องหมายของสัตว์ร้าย

Jeff Pippenger
2024-02-07

สิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสี่ประการในเอเสเคียลบทที่แปด

นำไปสู่การที่ผู้นำของคริสตจักรลาโอเดียในยุคสุดท้ายของพระเจ้า ก้มลงกราบไหว้ดวงอาทิตย์

และด้วยเหตุนี้จึงได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย บทถัดไปซึ่งเป็นนิมิตเดียวกันนั้น

แสดงให้เห็นบรรดาผู้ในคริสตจักรยุคสุดท้ายของพระเจ้าที่ได้รับตราประทับของพระเจ้า

ซิสเตอร์ไวท์แจ้งแก่เราว่า การประทับตราในเอเสเคียลบทที่เก้า

เป็นสิ่งเดียวกันกับการประทับตราที่แสดงไว้ในวิวรณ์บทที่เจ็ด

พระเจ้าทรงพิพากษาประชาชนชาติหนึ่งในชั่วอายุที่สามและที่สี่ และสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสี่ประการในเอเสเคียล

ระบุถึงการกบฏสี่ชั่วอายุคนที่เริ่มต้นขึ้นในปี 1863

เมื่อแอ็ดเวนติสต์แห่งลาโอเดียได้นำสิ่งปลอมแปลงของแผ่นศิลาทั้งสองแห่งฮาบากุกเข้ามา

ซึ่งได้ถูกประทานไว้เป็นสัญลักษณ์แห่งความสัมพันธ์ตามพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์

เช่นเดียวกับที่แผ่นศิลาทั้งสองแห่งพระบัญญัติสิบประการได้ถูกประทานไว้ ณ จุดเริ่มต้นของอิสราเอลโบราณ.

ลูกโคทองคำของอาโรนนั้นเป็นรูปเคารพปลอม อันเป็นสัญลักษณ์แห่งการกบฏซึ่งได้ปรากฏออกมาในขณะที่พ

พระเจ้ากำลังทรงจัดทำแผ่นศิลาสองแผ่นซึ่งเป็นตัวแทนของภาพแห่งความหึงหวงอันแท้จริง

ลูกโคทองคำของอาโรนเป็นแบบอย่างของแผนภูมิปลอมปี 1863 ซึ่งได้ตัด "เจ็ดเวลา" ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก

ออกจากข่าวสาร พร้อมทั้งคำพยากรณ์เกี่ยวกับเวลาอื่น ๆ ด้วย ดังนั้น

แอ็ดเวนติสต์แบบเลาติเซียจึงได้ตั้งภาพแห่งความหึงหวงขึ้นตั้งแต่เริ่มแรกของประวัติศาสตร์ของตนเอง

ดังเช่นที่อาโรนได้กระทำไว้ในประวัติศาสตร์ยุคเริ่มต้นของอิสราเอลโบราณ

และดังเช่นที่เยโรโบอัมได้กระทำไว้ในประวัติศาสตร์ยุคเริ่มต้นของอาณาจักรฝ่ายเหนือของเอฟราอิม.

"เจ็ดกาลเวลา" ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก

เป็นคำพยากรณ์เรื่องเวลาประการแรกที่มีลเลอร์ได้รับการทรงนำให้เข้าใจ

และเป็นอัญมณีเม็ดแรกแห่งเวลาเชิงพยากรณ์ที่ถูกกะทิ้งไปในการกบฏปี 1863 ปี 1863

เป็นจุดเริ่มต้นของการปกปิดอัญมณีแห่งความฝันของมิลเลอร์

และการนำเอาอัญมณีปลอมและเหรียญปลอมเข้ามา "เจ็ดกาลเวลา"

เป็นศิลามุมเอกที่พวกเขาช่างก่อสร้างได้ปฏิเสธ ในปี 1863

ผู้ที่เคยเป็นช่างก่อสร้างพระวิหารของพวกมิลเลอร์ไรต์เองได้ละทิ้งศิลามุมเอกของ "เจ็ดกาลเวลา" เสีย

แต่ในวาระสุดท้าย ศิลาก้อนนั้นบัดนี้ได้เป็นศิระแห่งมุมแล้ว ศิลาก้อนนั้นเป็นตัวแทนของพระศิลาโนรันดร์

และยังถูกแทนด้วยวันทิวศพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงสร้างไว้ด้วย

เพราะมันเป็นสัญลักษณ์ของการหยุดพักสวดบูชาโตสำหรับแผ่นดิน ในปี 1844

ลัทธิแอ็ดเวนติสต์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ได้ตำหนิระบบการนมัสการอันเทียมเท็จของเยโรโบอัม

และได้แยกตัวออกจาก "ที่ประชุมของคนช่างเยาะเย้ย" ผู้ซึ่งได้ "ชื่นชมยินดี" เหนือความผิดหวังครั้งแรก.

เหล่าช่างก่อสร้างได้รับคำสั่งว่าอย่าได้กลับไปยัง "ที่ชุมนุมของคนช่างเยาะเย้ย" อีกเลย

เช่นเดียวกับที่ผู้เผยพระวจนะแห่งยูเดียได้รับคำสั่งให้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยทางอื่น

มิใช่ทางเดิมที่ได้นำเขาไปสู่ปี 1844 ทางที่ได้นำเขาไปสู่ปี 1844 นั้น คือทางที่เขาได้ออกมาจากมณมาแล้ว

ซึ่งก็คือโปรเตสแตนต์นิยม และในประวัติศาสตร์นั้น

โปรเตสแตนต์นิยมได้กลายเป็นโปรเตสแตนต์นิยมที่เสื่อมทรามจากความเชื่อ
เหล่าช่างก่อสร้างได้รับบัญชาไม่ให้กลับไปยัง “ที่ชุมนุมของคนช่างเยาะเย้ย” อีกเลย
และพวกเขาได้รับคำสั่งไม่ให้กินอาหารของพวกเขหรือดื่มหน้าของพวกเขา
เหล่าช่างก่อสร้างได้กินหนังสือเล่มม้วนนั้นซึ่งอยู่ในมือของทูตสวรรค์ในปี 1840
และอาหารนั้นก็หวานในปากของพวกเขา

การกินและการดื่มแห่งคำพยากรณ์เป็นสัญลักษณ์แทนระเบียบวิธีที่ใช้ในการศึกษาพระคัมภีร์
พวกมิลเลอร์ไรต์ได้รับมอบวิธีเฉพาะในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า และกฎเกณฑ์เหล่านั้นก่อให้เกิดข่าวสาร
ในพระคัมภีร์ที่แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากที่นักเทววิทยาของโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อและคาทอลิกผลิตขึ้นด้
วาระระเบียบวิธีอันเสื่อมทรามของตน บรรดาผู้ก่อสร้าง ซึ่งก็คือผู้เผยพระวจนะแห่งยูเดียด้วยนั้น
จะต้องไม่กลับไปกินหรือดื่มจากระเบียบวิธีของทั้งโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อหรือคาทอลิก
ผู้เผยพระวจนะแห่งยูเดียได้กระทำสิ่งนั้นเอง

จึงเป็นการชี้ให้เห็นว่าแอ็ดเวนติสม์แห่งเลาติเซียจะกระทำสิ่งนั้นเช่นกันในปี 1863 เพราะในปี 1863
พวกเขาได้นำข้อโต้แย้งทางเทววิทยาของโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อมาใช้เพื่อปฏิเสธการประยุกต์ใช้เรื่อง
“เจ็ดกาลเวลา” ของมิลเลอร์ และด้วยเหตุนี้จึงได้ตั้งรูปเคารพแห่งความหึงหวงของอาโรนและเยโรโบอัมขึ้น
ดังนั้น คนรุ่นแรกของแอ็ดเวนติสม์แห่งเลาติเซียจึงได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

หลังจากผู้เผยพระวจนะจากแคว้นยูเดียมีปฏิสัมพันธ์กับเยโรโบอัมแล้ว
เขาก็เริ่มออกเดินทางกลับไปยังแคว้นยูเดีย แต่เขาไม่เคยไปถึงที่นั่นเลย
ผู้เผยพระวจนะผู้นี้เป็นตัวแทนของแอ็ดเวนติสม์แบบลาโอติเซีย ซึ่งตามคำพยาณแห่งการดลใจ
ได้เข้ามาสู่ขบวนการมิลเลอร์ไรต์ในปี 1856

ซิสเตอร์ไรต์ไม่เคยถอยห่างจากการระบุว่าแอ็ดเวนติสม์คือลาโอติเซีย
และก็ไม่มีหลักฐานใดในพระคัมภีร์ที่แสดงว่าลาโอติเซียเคยเปลี่ยนแปลงไป
มีบุคคลบางคนที่ออกจากประสบการณ์แบบลาโอติเซียส่วนตัวของตนเอง แต่ในฐานะคริสตจักรนั้น
ลาโอติเซียจะต้องถูกคายออกจากพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะลาโอติเซียหมายถึง
“ประชาชนผู้ถูกพิพากษา” แอ็ดเวนติสม์ใช้คำนิยามนี้เพื่ออ้างว่าตนเป็นตัวแทนของคริสตจักรที่ดำรงอยู่ในช่วง
เวลาแห่งการพิพากษาในสถานนมัสการสวรรค์ ในความตาบอดของพวกเขา
พวกเขาอมรับองค์ประกอบของการพิพากษาเชิงพิจารณาในความหมายของลาโอติเซีย
แต่กลับไม่อาจมองเห็นการพิพากษาเชิงบังคับตามคำพิพากษาซึ่งปรากฏอย่างชัดเจนในชื่อของพวกเขาเอง

จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรของชาวเลาติเซียว่า พระองค์ผู้เป็นอาเมน
เป็นพยานที่สัตย์ซื่อและแท้จริง เป็นปฐมแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า ตรัสตั้งนี้ว่า เรารู้จักการงานของเจ้า
ว่าเจ้าไม่เย็นและไม่ร้อน เราปรารถนาให้เจ้าเย็นหรือร้อน ดังนั้น เพราะเจ้าอุ่นๆ และไม่ร้อนหรือเย็น
เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา เพราะเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้ามีมิ่ง และมิ่งคั่งด้วยทรัพย์สมบัติ
และไม่ต้องการสิ่งใดเลย และไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วเจ้าเป็นคนอนาถา นำสมเพช ยากจน ตาบอด
และเปลือยกาย วิวรณ์ 3:14-17

ในที่สุดผู้เผยพระวจนะแห่งยูดาห์ก็ถูกฝังไว้กับผู้เผยพระวจนะเท็จผู้ล่อลวงเขาให้กินอาหารของตนและดื่มเครื่องดื่ม
ของตน ทั้งสองลงเอยอยู่ในอุโมงค์ศพเดียวกัน และเมื่อผู้เผยพระวจนะผู้มสาแห่งเบธเอล
(คริสตจักรเทียมเท็จ) สิ้นชีวิต เขาเรียกผู้นั้นว่าเป็นพี่น้อง

ครั้งนั้นมีผู้พยากรณ์ชราคนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธเอล;
และบุตรชายของเขามาเล่าให้เขาฟังถึงกิจการทั้งสิ้นซึ่งบุตรของพระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบธเอล;
ถ้อยคำทั้งหลายซึ่งท่านได้กล่าวแก่ษัตริย์นั้น พวกเขาก็ได้เล่าให้บิดาของตนฟังด้วย

และบิดาของเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านไปทางไหน?”
เพราะบุตรชายของเขาได้เห็นว่าบุตรของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ไปทางไหน
และท่านกล่าวว่าแก่บุตรชายของตนว่า “จงผูกอานลาให้เราเถิด” ดังนั้นพวกเขาจึงผูกอานลาให้ท่าน
และท่านก็ขี่มันไป แล้วออกติดตามบุตรของพระเจ้า และพบท่านนั่งอยู่ที่ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง;
และกล่าวว่าแก่ท่านว่า “ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์หรือ?” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็น”
แล้วเขาจึงกล่าวแก่ท่านว่า “เชิญกลับบ้านกับข้าพเจ้า และรับประทานอาหารเถิด” และท่านตอบว่า
“ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปกับท่านไม่ได้;
และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในสถานที่นี้ด้วย
เพราะมีพระวจนะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้าว่า ‘อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น
และอย่ากลับไปตามทางที่เจ้ามา’” เขาจึงกล่าวแก่ท่านว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์เช่นเดียวกับท่าน;
และทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าโดยพระวจนะของพระยาห์เวห์ว่า
‘จงพาเขากลับไปกับท่านยังเรือนของท่าน เพื่อเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ’”
แต่เขาได้มีสาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกลับไปกับเขา และได้รับประทานอาหารในเรือนของเขา และดื่มน้ำ
และต่อมา ขณะเมื่อเขาทั้งสองนั่งอยู่ที่โต๊ะนั้น
พระวจนะของพระยาห์เวห์ก็มายังผู้พยากรณ์ผู้พาท่านกลับมา
และเขาร้องประกาศแก่บุตรของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า
เพราะเจ้ามิได้เชื่อฟังพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์
และมิได้รักษาพระบัญชาซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาเจ้าไว้ แต่ได้กลับมา
และได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำในสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสแก่เจ้าว่า ‘อย่ารับประทานอาหาร
และอย่าดื่มน้ำ’ ศพของเจ้าจะไม่ได้เข้าไปสู่สุสานแห่งบรรพบุรุษของเจ้า” 1 พงศกษัตริย์ 13:11-22

สารแห่งทูตสวรรค์องค์ที่สองในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1844 ประกอบด้วยการชี้ให้เห็นว่าคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลาย
ได้ล้มลงและกลายเป็นบุตรสาวของนิกายคาทอลิกแล้ว
แอ็ดเวนติสม์แบบมิลเลอไรต์ได้เรียกชายและหญิงให้ออกจากนิกายนั้น ๆ
เพราะการคงอยู่ในนิกายนั้นหมายถึงความตายฝ่ายวิญญาณและความตายนิรันดร์
ผู้เผยพระวจนะเท็ลแห่งเบธเอลเป็นตัวแทนของระบบศาสนาที่เยโรโบอัมสถาปนาขึ้นในเบธเอล
ระบบนั้นเป็นระบบที่ตั้งรูปเคารพให้แก่สัตว์ร้าย และสัตว์ร้ายที่ถูกลอกแบบนั้นก็คือสัตว์ร้ายแห่งนิกายคาทอลิก
ฝ่ายโปรเตสแตนต์ยังคงระบุตนเองว่าเป็นโปรเตสแตนต์
แต่พวกเขาก็ยังคงถือรักษาวันแห่งดวงอาทิตย์เป็นวันนมัสการ
ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งอำนาจของนิกายคาทอลิก.

พวกโปรเตสแตนต์อ้างว่าตนเป็นโปรเตสแตนต์
ทั้งที่คำจำกัดความเพียงประการเดียวของคำว่าโปรเตสแตนต์คือการประท้วงโรม และในการกระทำเช่นนั้น
การประกาศตนของพวกเขาก็เป็นฉายาของคริสตจักรโรมัน เพราะนางอ้างว่าตนเป็นสถาบันคริสเตียน
แม้นางจะไม่มีเหตุอันชอบธรรมตามพระคัมภีร์สำหรับข้ออ้างนั้นเลย
ข้ออ้างของนางตั้งอยู่บนอำนาจอันว่างเปล่าของจารีตประเพณีและธรรมเนียมปฏิบัติ
ซึ่งเป็นอำนาจเทียมเท็จอย่างเดียวกันกับที่ลัทธิโปรเตสแตนต์ใช้ เมื่อพวกเขาอ้างว่าตนเป็นโปรเตสแตนต์
นี่คือเหตุผลแบบเดียวกันที่ได้ทำให้เซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสต์ตาบอด จนเชื่อว่าในฐานะชาวเลาติเซีย
พวกเขายังคงอยู่ในความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาอันมั่นคง
นี่คืออำนาจเทียมเท็จอย่างเดียวกันที่อิสราเอลโบราณประกาศเมื่อพวกเขา กล่าวว่า “พระวิหารของพระยาห์เวห์
พระวิหารของพระยาห์เวห์ คือพวกเรา”

คำเตือนนั้นมีได้รับการเอาใจใส่จากชนชาติยิว พวกเขาสิ้นพระเจ้า
และสูญเสียการตระหนักรู้ถึงสิทธิพิเศษอันสูงส่งของตนในฐานะผู้แทนของพระองค์

พระพรททั้งหลายที่พวกเขาได้รับมิได้นำพระพรมาแก่โลกเลย
บรรดาความได้เปรียบทั้งสิ้นของพวกเขาถูกนำไปใช้เพื่อการเชิดชูตนเอง
พวกเขาปล้นพระเจ้าด้วยการไม่ถวายการรับใช้ที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากพวกเขา
และพวกเขาก็ปล้นเพื่อนมนุษย์ด้วยการไม่มอบการชี้นำทางศาสนาและแบบอย่างอันบริสุทธิ์
เช่นเดียวกับชาวโลกก่อนหน้าห่ม พวกเขาดำเนินตามจินตนาการชั่วทุกประการแห่งใจอันชั่วร้ายของตน
ดังนั้นพวกเขาจึงทำให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คือเป็นเรื่องล้อเลียน โดยกล่าวว่า ‘พระวิหารของพระยาห์เวห์
พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์ อยู่ที่นี้’ (เยเรมีย์ 7:4)
ขณะเดียวกันนั้นเองพวกเขาก็กำลังบิดเบือนพระลักษณะของพระเจ้า ทำให้พระนามของพระองค์เสื่อมเสีย
และทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นมลทิน

“บรรดาผู้เขาสวองุ่นซึ่งได้รับมอบหมายให้อยู่ในความดูแลสวนองุ่นขององค์พระผู้เป็นเจ้า
มิได้ซื่อสัตย์ต่อความไว้วางใจที่ได้รับ พวกเขาบุโรทิศและบรรดาครุมิได้เป็นผู้สั่งสอนประชาชนอย่างซื่อสัตย์
พวกเขามิได้ตั้งความดีและพระเมตตาของพระเจ้า
รวมทั้งสิทธิเรียกร้องของพระองค์ต่อความรักและการรับใช้จากพวกเขาไว้ต่อหน้าประชาชน
บรรดาผู้เขาสวองุ่นเหล่านี้แสวงหาเกียรติของตนเอง
พวกเขาปรารถนาจะยึดเอาผลของสวนองุ่นไว้เป็นของตน
การศึกษาใฝ่ใจของพวกเขาคือการตั้งดูดความสนใจและการถวายเป็นเครื่องบูชาแด่ตนเอง” Christ’s
Object Lessons, 292.

ในปี 1863 ขบวนการมิลเลอไรต์สิ้นสุดลง
แต่ขบวนการนั้นได้เลิกเป็นขบวนการของชาวฟีลาเดลเฟียไปแล้วตั้งแต่ปี 1856 การปฏิเสธข่าวสารของโมเสส
("เจ็ดเวลา") ซึ่งเอลียาห์ (วิลเลียม มิลเลอร์) ได้นำเสนอ ถูกปฏิเสธ
และการปฏิเสธนั้นตั้งอยู่บนระเบียบวิธีของผู้พยากรณ์มัสสาแห่งเบอร์เอล ปี 1863
เป็นจุดสิ้นสุดของหกลิบห้าปีซึ่งได้เริ่มต้นขึ้นในปี 1798 และเป็นจุดสิ้นสุดของคำพยากรณ์ในอิสยาห์บทที่เจ็ด.

และอยู่มาในรัชสมัยของอาหัสโอรสของโยธาม โอรสของอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์
เรชินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์โอรสของเรมาลียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล
ได้ยกขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำศึกกับเมืองนั้น แต่ไม่อาจมีชัยเหนือเมืองนั้นได้
และมีการกราบทูลแก่ราชวงศ์ของดาวิดว่า ซีเรียได้เข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิม
แล้วพระทัยของพระองค์และใจของประชาชนของพระองค์ก็หวนไหว้ ดังนั้นไม่ในป่าสนไหว้ด้วยลม
แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่อิสยาห์ว่า บัดนี้จงออกไปพบอาหัส ทั้งตัวเจ้าและเชออารยาชบุตรของเจ้า
ที่ปลายท่อส่งน้ำของสระเบน ณ ถนนไปยังทุ่งของช่างฟอก และจงกล่าวแก่เขาว่า จงระวังตัวและสงบเงียบ
อย่ากล่าวเลย และอย่าให้ใจของเจ้าครั่นคร้ามเพราะปลายไม้เพลิงที่ยังมีควันอยู่สองอันนี้
คือเพราะความโกรธอันร้อนแรงของเรชินกับซีเรีย และของโอรสของเรมาลียาห์ เพราะซีเรีย เอฟราอิม
และโอรสของเรมาลียาห์ ได้ปรึกษาชั่วร้ายต่อสู้อาหัส โดยกล่าวว่า ให้เรายกขึ้นไปต่อสู้อุซซียาห์
และทำให้มันปั่นป่วน และให้เราเจาะช่องเข้าไปในนั้นเพื่อตัวเรา และตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งไว้ท่ามกลางมัน
คือโอรสของทาเบเอล ดังนั้นแหละ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า มันจะไม่ตั้งมั่น และจะไม่เกิดขึ้น
เพราะหัวของซีเรียคือดามัสกัส และหัวของดามัสกัสคือเรชิน และภายในหกลิบห้าปี
เอฟราอิมจะถูกทำลายจนไม่เป็นชนชาติอีกต่อไป และหัวของเอฟราอิมคือสะมาเรีย
และหัวของสะมาเรียคือโอรสของเรมาลียาห์ หากเจ้าทั้งหลายจะไม่เชื่อ แน่ทีเดียว เจ้าทั้งหลายจะไม่ตั้งมั่น
อิสยาห์ 7:1-9

คำพยากรณ์หกลิบห้าปีในข้อแปด ซีให้เห็นว่า "ภายใน" ช่วงเวลาหกลิบห้าปีนั้น
อาณาจักรฝ่ายเหนือของสิบเผ่าจะถูกกวาดไปเป็นเขลย นิมิตนี้ถูกบันทึกไว้ในปี 742 ก่อนคริสตกาล
และสิบเก้าปีต่อมาในปี 723 ก่อนคริสตกาล เอฟราอิมก็ถูกกระจัดกระจายและถูกชาวอัสซีเรียกวาดไปเป็นเขลย

ในปี 677 ก่อนคริสตกาล เมื่อครบหกสิบห้าปี กษัตริย์มโนสเสห์ถูกจับและถูกนำไปยังบาบิโลน จุดเริ่มต้นในปี 742 ก่อนคริสตกาล

เป็นเครื่องหมายแห่งสงครามกลางเมืองระหว่างอาณาจักรฟายเหนือและอาณาจักรฟายใต้ของอิสราเอล เช่นเดียวกับปี 1863

ซึ่งเป็นจุดกึ่งกลางพอดีของสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกา ระหว่างฟายเหนือและฟายใต้

คำพยากรณ์นี้ถูกประกาศโดยอิสยาห์ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ตามตัวอักษร (ยูดาห์) และคำพยากรณ์ของปี 1863 ก็สำเร็จลงในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ฝ่ายจิตวิญญาณ (สหรัฐอเมริกา)

มีหมุดหมายสามประการภายในคำพยากรณ์หกสิบห้าปี สงครามกลางเมืองในปี 742 BC ตามมาด้วยอีกสิบเก้าปีต่อมา คือการกระจัดกระจายของอาณาจักรฟายเหนือในปี 723 BC

เมื่อสิ้นสุดหกสิบห้าปี อาณาจักรฟายใต้ก็ถูกกระจัดกระจาย คำพยากรณ์นี้

รวมทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของมัน เป็นภาพแทนของทั้ง “ความกริ้ว”

สองครั้งของพระเจ้าที่มีต่ออาณาจักรฟายเหนือและอาณาจักรฟายใต้

และความกริ้วทั้งสองครั้งนั้นมีช่วงเวลาสิบเก้าปีนำหน้า ณ จุดเริ่มต้นของแต่ละเหตุการณ์

แล้วจึงตามด้วยอีกสิบเก้าปีภายหลังการสำเร็จของเหตุการณ์เหล่านั้น

โครงสร้างไคแอสติกทั้งหมดนี้ชี้ถึงช่วงเวลาแห่งสงครามกลางเมืองระหว่างเหนือกับใต้

ซึ่งเป็นทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด ท่ามกลางจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดนั้น

คู่ปฏิปักษ์ทั้งสองฝ่ายของสงครามกลางเมืองต่างก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นทาสทั้งคู่ และภายในหกสิบห้าปีที่พวกเขาถูกรวบรวมออกจากสภาพแห่งการเป็นทาสซึ่งกระจัดกระจายซึ่งกันและกันนั้น ให้กลับมาเป็นชนชาติเดียว

พวกเขาก็มาถึงปี 1863 ซึ่งเป็นวันที่แห่งถ้อยประกาศการเลิกทาส (Emancipation Proclamation)

ที่ปลดปล่อยบรรดาทาสให้เป็นอิสระ คำพยากรณ์เรื่องสงครามกลางเมืองในยูดาห์ตามตัวอักษรสิ้นสุดลงที่สงครามกลางเมืองในยูดาห์ฝ่ายจิตวิญญาณ

เพราะพระเยซูทรงใช้จุดเริ่มต้นของสิ่งหนึ่งเพื่อแสดงให้เห็นจุดจบของสิ่งนั้นเสมอ

ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา.

ประวัติศาสตร์ของปี 1863 ได้รับการนำเสนอผ่านประวัติศาสตร์ของปี 742 BC

เมื่อผู้เผยพระวจนะอิสยาห์พร้อมกับบุตรของท่าน ได้นำข่าวสารไปถึงกษัตริย์ผู้ชั่วร้ายแห่งยูดาห์ (อาหัส) ปี 742 BC ในข้อความตอนนี้ได้รับการเป็นตัวแทนโดยคำพยานของกษัตริย์อาหัส ผู้ทรงเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์

และผู้ซึ่งได้ปิดการนมัสการในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า และให้มหาปุโรหิตของตนสร้างแบบจำลองของพระวิหารขึ้นภายในเขตบริเวณแห่งสถานบริสุทธิ์ฝ่ายโลกของพระเจ้าเอง

ในประวัติศาสตร์ของกษัตริย์อาหัสผู้ชั่วร้าย (ซึ่งถูกระบุว่าเป็นปี 742

ก่อนคริสตกาลโดยคำพยากรณ์ของอิสยาห์) ผู้นำแห่งเยรูซาเล็มได้นำการนมัสการแบบนอกศาสนา (คาทอลิก) เข้ามาในคริสตจักรของพระเจ้า

เช่นเดียวกับที่แอ็ดเวนติสม์แบบเลาตีเซียได้หวนกลับไปสู่วิธีการของโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อ

เพื่อทอดทิ้งข่าวสารของโมเสสซึ่งได้ถูกนำมาโดยเอลียาห์ ในปี 742 ก่อนคริสตกาล

อิสยาห์ได้เผชิญหน้ากับกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ชั่วร้ายที่ปลายท่อน้ำของสระบน ช้างลานของช่างฟอกผ้า

และเมื่อเขาทำเช่นนั้น เขาได้นำบุตรชายของตนไปด้วย นามของบุตรชายของเขาเป็นหมายสำคัญ

และเมื่อผู้พยากรณ์จากยูดาห์เผชิญหน้ากับกษัตริย์เยโรโบอัม เขาก็ได้ให้หมายสำคัญแก่เขาเช่นกัน

ดูเถิด ข้าพเจ้าและบุตรทั้งหลายซึ่งพระยาห์เวห์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้น

เป็นหมายสำคัญและเป็นการอัศจรรย์ในอิสราเอลจากพระยาห์เวห์จอมโยธา ผู้ประทับอยู่บนภูเขาศิโยน

อิสยาห์ 8:18

ชื่อของบุตรชายของอิสยาห์ “เซอารยาชูป” หมายความว่า “คนที่เหลืออยู่จะกลับมา” บรรดาผู้ที่ “กลับมา” ซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นคนที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่รอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าในระหว่างช่วงเวลาแห่งการทรงชกซ้ำๆ

และข้าพเจ้าจะรอคอยพระยาห์เวห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากวงศัวานยาโคบ และข้าพเจ้าจะมุ่งหวังในพระองค์ ดูเถิด ข้าพเจ้าและบรรดาบุตรซึ่งพระยาห์เวห์ประทานแก่ข้าพเจ้านั้น เป็นหมายสำคัญและเป็นการอัศจรรย์ในอิสราเอล จากพระยาห์เวห์จอมโยธา ผู้ประทับบนภูเขาศิโยน อิสยาห์ 8:17, 18

เมื่ออิสยาห์มีปฏิสัมพันธ์กับอาหัสซัตรีย์ผู้ชั่วร้ายในปี 742 ก่อนคริสตกาล เขาเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่ได้ “คอยท่าอยู่” เพราะผู้เผยพระวจนะทั้งสี่คนกำลังกล่าวถึงวาระสุดท้าย และบรรดาผู้ที่ “คอยท่าอยู่” ในวาระสุดท้ายนั้นคือผู้ที่ได้ประสบกับความผิดหวังครั้งแรกแล้ว เขามีความคิดว่าพระเจ้าได้ทรงมูสา และทรงยับยั้งฝนไว้ ส่วนอิสยาห์คิดว่าพระเจ้าได้ทรงซ่อน “พระพักตร์ของพระองค์จากวงศัวานยาโคบ” แต่อิสยาห์ก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าเขาจะคอยท่าอยู่ และจะเฝ้ามองหาพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นภาพแทนของบรรดา “ผู้มีปัญญา” ในช่วงเวลาที่นิมิตล่าช้า บรรดาผู้ที่ได้กลับมาและแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทราม ผู้ซึ่งจะต้องกลายเป็นพระโอรสของพระเจ้านั้น ได้รับการประทับตราไว้แล้ว และด้วยเหตุนี้จึงถูกนำไปเปรียบเทียบกับบรรดาผู้ที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย.

และคนเป็นอันมากในหมู่พวกเขาจะสะดุด และจะล้มลง และจะแตกหัก และจะติดบ่วง และจะถูกจับไป จมมัดคำพยานนั้นไว้ จงประทับตราธรรมบัญญัติไว้ท่ามกลางเหล่าสาวกของเรา และข้าพเจ้าจะคอยพระยาห์เวห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากวงศัวานยาโคบ และข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระองค์ ดูเถิด ข้าพเจ้าและบรรดาบุตรซึ่งพระยาห์เวห์ประทานแก่ข้าพเจ้านั้น เป็นหมายสำคัญและเป็นการอัศจรรย์ในอิสราเอลจากพระยาห์เวห์จอมโยธา ผู้ประทับอยู่ที่ภูเขาศิโยน และเมื่อเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่ท่านว่า จงไปแสวงหาผู้มีวิญญูณคนนั้น และพวกหมอฟีที่กระซิบและพึมพำอยู่นั้น ประชาชนไม่ควรแสวงหาพระเจ้าของตนหรือ? จะให้คนเป็นไปแสวงหาคนตายหรือ? จงยึดธรรมบัญญัติและคำพยานไว้เถิด: ถ้าพวกเขามิได้กล่าวตามพระวจนะนี้ ก็เพราะไม่มีความสว่างในพวกเขา อิสยาห์ 8:16–20

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป

“ถ้อยคำเหล่านี้มิใช่ถ้อยคำของซิสเตอร์ไวท์ แต่เป็นพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้สื่อสารของพระองค์ได้มอบถ้อยคำเหล่านั้นแก่ข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้ามอบแก่ท่านทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านทั้งหลายมิให้ดำเนินงานเป็นปฏิปักษ์ต่อพระองค์อีกต่อไป ได้มีคำสั่งสอนมากมายเกี่ยวกับผู้คนที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียน ทั้งที่พวกเขากำลังสำแดงลักษณะของซาตาน ชัดขวางความก้าวหน้าของความจริงทั้งในด้านจิตวิญญาณ ถ้อยคำ และการกระทำ และกำลังดำเนินตามหนทางที่ซาตานกำลังนำพวกเขาไปอย่างแน่นอน ด้วยใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา พวกเขาได้ยึดกุมอำนาจซึ่งมิได้เป็นของพวกเขาเลยในทางใด และซึ่งพวกเขาไม่ควรใช้อำนาจนั้น พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ตรัสว่า ‘เราจะคว่ำลง คว่ำลง คว่ำลง’ มนุษย์ทั้งหลายกล่าวกันในแบบเทเลครีกว่า ‘พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์คือพวกเรา’ แต่พวกเขากำลังใช้ไฟสามัญ ใจของพวกเขามิได้ถูกทำให้อ่อนลงและยอมจำนนโดยพระคุณของพระเจ้า” Manuscript Releases, volume 13, 222.